

Ἐξωτερική ἄποψις τῶν Φυλακῶν Κεφαλληνίας

## ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

(Εἰκόνες ἐκ Κεφαλληνίας)

**Π**ΙΣΤΕΥΕΤΕ εἰς τὰ θαύματα ; Καὶ μάλιστα ὅσα ἐπαγγέλλονται οἱ διάφοροι θαυματοποιοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ; Καὶ ἂν σᾶς ἔλεγα, ὅτι μία ἀγέλη θηρίων ἐξηγγριωμένων, διψῶντων αἷμα, ἐτοίμων νὰ ἀλληλοσπαραχθοῦν, νὰ σπᾶσουν τοὺς σιδερένιους κλωδούς των καὶ νὰ ὀρμήσουν ἔξω, ὅτι τὰ θηρία αὐτά, τὰ ἐμπνέοντα τρόπον καὶ φρίκην, μετεβλήθησαν ἕξαφνα, ὡς διὰ μαγείας, εἰς ποίμνην ἀνάκων καὶ σεμνῶν προβάτων ; Τί θὰ ἐλέγατε ; Δὲν θὰ μ' ἐπαίρνατε τάχα ὡς ὑποψήφιον τοῦ φρενοκομείου ;

Καὶ ὅμως τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἀπίστευτον, καὶ κἄτι ἀκόμη περισσότερον, τὸ εἶδα τώρα τελευταῖον εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Ἀργοστολίου. Τὸ εἶδα, τὸ ἐφηλόφησα καὶ ἐσταυροκοπήθη ἐκπληκτος. Ἄν ἀμφισβᾶλλετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε ἓνα ταξιδάκι ἕως ἐκεῖ. Τὸ συνιστῶ μάλιστα ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς Ἑλληνας Ὑπουργούς. Εἶνε ἄλλως τε τόσοσθελεκτικὴ ἢ πόλις τῆς Κεφαλληνίας, καὶ τόσοσγοητευτικὴ ἢ φύσις τῆς καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῆς θαυμάσιαι !

\* \*

Συνέβη λοιπὸν τὸ θαῦμα αὐτὸ εἰς τὰς φυλακάς τῆς Κεφαλληνίας. Δὲν περιμένετε βέβαια νὰ σᾶς παραστήσω ἐγώ, ὅτι αἱ φυλακαὶ τοῦ

Ἑλληνικοῦ Κράτους εἶνε τέλεια ἐργαστήρια ἐκφραλισμοῦ καὶ ἀποκτηνώσεως. Ἡ περίφημος ἑλληνικὴ Πολιτεία, εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό, κατορθώνει ἕνα ἄλλο θαῦμα . . . ἀπὸ τὴν ἀνάποδὴ του : Νὰ μεταμορφώσῃ μέσα ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς θηρία. Παραλαμβάνει συνήθως μικροεγκληματίας τῆς ψυχολογικῆς στιγμῆς — διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα πολὺ σπάνια εἶνε τὰ μελετημένα καὶ ἀνατριχιαστικὰ κακουργήματα — καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς ἐξημερώσῃ, νὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ τοὺς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κοινωνίαν καλλιτέρους, τοὺς ἀποθηριώνει δλόστελα. Φροντίζει δηλαδὴ αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ νὰ τοὺς ἐφοδιάζῃ μὲ εἰσιτήρια aller - retour διὰ τὰς φυλακάς.

Ἐνα τοιοῦτον θηριοτροφεῖον ἦσαν ἕως χθὲς καὶ αἱ φυλακαὶ Κεφαλληνίας.

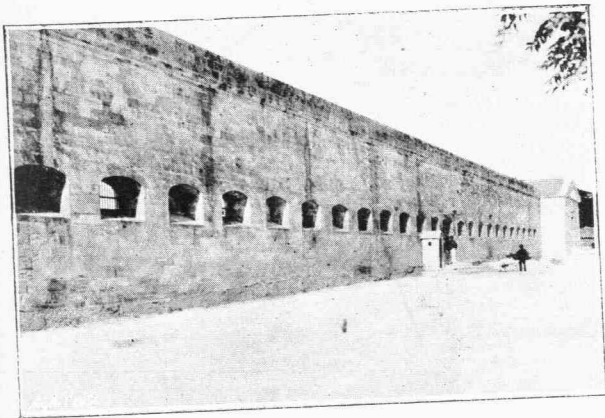
Φαντασθῆτε, ὅπισθεν τῶν πανυψήλων τοίχων τοῦ ὀγκώδους κτιρίου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐκληροδότησεν ἡ Ἀγγλικὴ Κατοχὴ, 250 - 300 ἀνθρώπινα πλάσματα, ὄχι ὅλα ἐκ φύσεως διστραμμένα, μὲ ἔνστικτα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐγκληματικά, σύροντα τὴν ἐλσεινήν των ὑπαρξιν μέσα εἰς τρώγλας βρωμερὰς καὶ ἀνηλίους καὶ σκυληκισμένας, χωρὶς φῶς καὶ ἀέρα, χωρὶς τροφὴν ἐπαρκῆ, χωρὶς κανένα ἀνθρωπισμόν, χωρὶς ἐκκλησίασμα, χωρὶς ἕνα κἂν λόγον πόνου καὶ παραμυθίας, χωρὶς ψυχαγωγίαν, χωρὶς καμμίαν ἀναπλαστικὴν προσπάθειαν. Ἐγκαταλελειμμένα ἀσπλάγχχνως εἰς τὴν μαύρην τύχην των. Εἰς τὸ σκότος τῆς φυλακῆς καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς ψυχῆς των. Ἡ Πολιτεία δὲν ἔδινε μίαν πεντάραν. Ἐνδιεφέρετο μόνον νὰ τοποθετῇ κάθε φορὰν ὡς ἐπιστάτην τὸν ἀνθρωπον τοῦ κόμματος διὰ νὰ τοὺς πωλῇ 30 λεπτὰ τὸ αὐγὸν καὶ 20 λεπτὰ τὴν σαρδέλλαν ! Ἡ φιλάνθρωπία οὔτε τοὺς ἐσυλλογίζετο. Ἡ θρησκεία δὲν ἤρχετο ποτὲ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὰς καρδίας των. Ὁ ἱερεὺς των ἤρχετο νὰ ἱεουργῇ κατάμονος σχεδὸν ἐντὸς τῶν γυμνῶν τοίχων τοῦ παρεκκλησίου, ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον. Καὶ διὰ τὸν φόβον ἀκόμη. Πῶς νὰ συναντηθοῦν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀνθρωποὶ, εἰς τὰ ψυχὰς τῶν ὁποίων ἐκόχλαζαν μίση καὶ πάθη παλαιά, καὶ ἐχθρότητες καὶ ἀντεκδικήσεις ὑποδόσκουσαι ; Ὁ ναὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Συγγνώμης θὰ μετεβάλλετο εἰς μακελλεῖο ! Ὑπῆρχον κατάδικοι, βαρυνοῦνται πρὸ πάντων, τρέφοντες τόσον ἀδιάλλακτον μίσος μεταξὺ των, ὥστε ν' ἀλληλοφαγωθοῦν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἀντιμετωπίσεως, ἐὰν δὲν ἦσαν μεμονωμένοι ἀπ' ἀλλήλων εἰς τὰ πέντε ἀκτινωτὰ σιδηρόφρακτα διαμερίσματα τῆς αὐλῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἔτσι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ διασταυρώσουν λυσσαδῶς τοὺς λάζους καὶ τὰς κάμας των, δισταύρωναν ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἀθέατοι πρὸς ἀλλήλους ὕδρεις καὶ βλασφημίας φρικιαστικὰς.

Τὰ πάθη δὲ τὰ ἄγρια, δσάκις δὲν τὰ συνεκόμιζον ἔξωθεν οἱ κατάδικοι, ἀνεπτύσσοντο αὐτομάτως, ὡς ἀναθυμιάσεις ἀπὸ βόρβορον, διότι ἢ ἐπιστάσια, χάριν κομματικῶν ἢ ἄλλων λόγων, τοὺς διχῆρει εἰς εὐνοουμένους καὶ μῆ. Ἡ πολιτικὴ τῆς ρουτίνας, βλέπετε, ἐξεμεταλλεύετο καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα. Οὕτως, ἀλληλοβλεπόμενοι ὡς ἐχθροί, ἐφρόντιζον νὰ εἶνε ὅλοι ὀπλισμένοι. Ὅσα σιδηρὰ ἐλά-

σματα, λάμες ἢ καβαλέτα, περιήρχοντο εἰσαγόμενα λαθραίως εἰς χεῖρας των, μετεβάλλοντο διὰ τῆς βίνης εἰς φονικά ὄργανα. Καὶ ποῖος ἐτόλμα νὰ τοὺς ἀφοπλίῃ; Ὅσακις ἀπεπειράτο ἔρευραν ἢ φρουρὰ δλόκληρος, δὲν ἀνεκάλυπτε τίποτε. Οἱ κατάδικοι κατώρθωναν νὰ τὰ θάπτουν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Καὶ συχνὰ συνέβαινε, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰρωνείας, μόλις ἐξήρχετο ἢ φρουρὰ, νὰ διαδραματίζονται φονικαὶ συμπλοκαὶ κ' αἵματοκυλίσματα, τὰ ὅποια ἀνεστάτωναν συχνὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν πόλιν, διότι εἶχον καὶ ἔξω τὸν ἀντίκτυπόν των, εἰς τοὺς συγγενικοὺς κύκλους τῶν διαμαχομένων.

\* \*

Αὐτὴν τὴν ζοφερὰν εἰκόνα παρουσίαζον ἐπὶ ἔτη μακρὰ αἱ φυλακαὶ Ἀργοστολίου, ὅταν ἔξαφνα ἐνεφανίσθη ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός. Ὁ



Ἡ μεσημβρινὴ πλευρὰ τῶν Φυλακῶν

θαυματοποιός, ὅπως εἶπα. Ἕνας γόης ἀληθινός! Λέγουν, ὅτι ὁ δαμάζων τὰ θηρία τῶν δρυμῶν πρέπει νὰ ἔχῃ ἕκτακτον μαγνητισμὸν εἰς τὸ βλέμμα, διὰ νὰ τὰ ὑποτάσῃ εἰς τὴν θέλησίν του. Ἄλλως θὰ κατασπαραχθῇ. Φαντασθῆτε τί μαγνητικὴ δύναμις χρειάζεται διὰ νὰ ἐξημερώσῃ ἦθη καὶ ἔνστικτα καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων ἀποθηριωμένων. Καὶ κατὰ πλεόν: νὰ τὰς ὑποτάξῃ, νὰ τὰς φωτίσῃ, νὰ τὰς ἀναγεννήσῃ. Διότι αὐτὸ ἀκριβῶς κατώρθωσεν ὁ περίεργος καὶ πρωτοφανῆς αὐτὸς Ἕλληνας.

Ἄς τὸν ὀνομάσω. Ἀξίζει νὰ τὸν γνωρίσῃ τὸ πανελλήνιον. Εἶνε ὁ Θεόδωρος Κοντομίχαλος, Κεφαλλῖν, ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ. Ἄν καὶ ἀλκιμος ἐστὶ καὶ πλήρης ζωῆς, εἶχε ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὰς

ἡμέρας ἐκείνας τὴν ἀποστρατεῖαν του, ἀνοίγων, κατὰ τὸ λέγειν του, τόπον εἰς τοὺς νεωτέρους τοῦ στρατεύματος. Ἄλλὰ ἡ ψύχωσησιν τοῦ ἀγαθοποιεῖν καὶ τοῦ ἐξανθρωπίζειν δὲν τὸν ἀφηνεν ἦσυχον. Καὶ ἐδέχθη τὴν διεύθυνσιν τῶν φυλακῶν — τοῦ θηριοτροφίου τούτου τῆς ἑλληνικῆς Πολιτείας. Τί τὸν εἴλκυσε τάχα μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀποπνικτικὸν περιβάλλον; Τὸ ἐκ 40 δραχμῶν ἐπιμίσθιον; Κάθε ἄλλο, ἀφοῦ καὶ αὐτὸ καὶ μέγα μέρος τῆς συντάξεώς του τὸ δαπανᾷ ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων του. Τὸν ὠδήγησεν ἐκεῖ ἓνα ἰδανικόν. "Ἄς εἶπω: μία ὠραία μονομανία. Ὁ πόθος νὰ μεταβάλῃ τὸ ἄντρον ἐκεῖνο τῆς κακουργίας καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ εἰς ἓνα μικρόκοσμον εἰρήνης, ἀγάπης καὶ ἐργασίας. Αὐτὸ θὰ ἦτο παραφροσύνη καὶ ὡς σκέψις ἀπλῆ μόνον.

Καὶ ὅμως τὸ ἐσκέφθη, τὸ ἠσθάνθη, τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμε. Ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν εἰσαγγελεῖς, ἀνακριταί, νομάρχαι, ὑπουργεῖα, φρουραί, ὁ τύπος, αἱ διαμαρτυρίαι τῆς κοινωνίας ὅλης, τὸ κατώρθωσεν ἡ χαλυδδίνη καὶ ἐμπνευσμένη θέλησις ἑνὸς ἀνθρώπου. Ῥαγδαίως μάλιστα, χωρὶς χρονοτριβιάς.

Θὰ σὰς σκιαγραφῆσω ἐδῶ εἰς ὀλίγας ὠχράς γραμμὰς τὸ ἀλλόκοτον θαῦμα.

Τὴν πρώτην φοράν ποῦ εἰσῆλθεν εἰς τὰς φυλακάς, διέταξε νὰ ἀνοιχθοῦν τὰ διαμερίσματα καὶ νὰ συγκεντρωθοῦν ἐνώπιόν του, ἔξω εἰς τὴν ἀνοικτὴν αὐλὴν, ὅλοι οἱ κατάδικοι, οἱ ὅποιοι τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως. Εἶχεν ἤδη προηγηθῆ ἡ φήμη τοῦ ὀνόματός του. Οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν εἶχον χρηματίσει στρατιῶται του. Καὶ ἤξευραν πολὺ καλὰ τί ἦτον ὁ ἀξιωματικὸς των.

Τί τοὺς εἶπε καὶ τοὺς ἐγοήτευσε, μὲ τί λόγια ἀγνώστου ῥητορικῆς εἰσέδυσεν εἰς τὰς σκοτεινάς ψυχὰς των καὶ τὰς ἠλέκτρισε καὶ τὰς ἐφώτισε μὲ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἰδικῆς του, δὲν γνωρίζω. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι τὴν ἐπομένην ὅλοι οἱ κατάδικοι ἦσαν ἄοπλοι. Διακόσια καὶ πλεόν φονικά ὄργανα κατετίθεντο ἀθορμήτως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γόητος. Τὰ εἶδα στοῖδαγμένα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ γραφείου του καὶ μοῦ ἐπροξένησαν ἴλιγγον. Τὸ ἴδιο βράδυ — ἦτο ἡ μεγάλη Τετάρτη τῆς ἐβδομάδος τῶν Ἁγίων Παθῶν — ἐξήτησαν τὸν πνευματικὸν καὶ ἐξωμολογήθησαν. Τὸ ἄλλο πρωῖ ἐλειτουργήθησαν ὅλοι μαζί εἰς τὸ ἐκκλησίδιον, ἐκοινωνήσαν τῶν ἀχράντων καὶ ἠσπασθησαν τὴν δεξιάν τοῦ ἱερέως. Σκηνὴ πρωτοφανῆς εἰς τὰ χρονικά τῆς φυλακῆς. Τὸ Πάσχα ἠκροάσθησαν ἐν συντριβῇ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως, μεθ' ὃ ὁ πρωτότυπος διευθυντῆς, ἀφοῦ τοὺς εἶπε καὶ πάλιν θερμὰ λόγια ἀγάπης καὶ παραμυθίας καὶ ἐξαγνισμοῦ, ἐστάθη εἰς τὴν θύραν καὶ ἠσπασθη ἓνα - ἓνα ὅλους τοὺς καταδικούς. Δὲν ἐχρειάζετο ἄλλο. Οἱ ἔως χθὲς ἀλληλομισούμενοι ὡς θανάσιμοι ἐχθροὶ ἤνοιξαν τὰς ἀγκάλας των καὶ ἀντήλλαξαν τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισε καὶ προχωρεῖ πλήρης ἡ ἀπολύμανσις καὶ ὁ ἐξαγνισμὸς. Ἀπολύμανσις κτιρίου, σωμάτων, ψυχῶν. Τὰ πάθη ἐσίγησαν. Ὑβρεῖς καὶ βωμολοχίαι δὲν μολύνουν πλέον τὴν ἀτμοσφαῖραν. Οἱ σιδηρόφρακτοι κλωβοὶ μένουσιν ἀνοικτοὶ καὶ οἱ

κατάδικοι επικοινωνωνούν ελεύθερα, συνομιλούν, άστειζονται, γελούν, εργάζονται και χαίρονται τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα. Δις τῆς ἑβδομάδος πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ὁ ἰδιόρρυθμος διευθυντὴς τοὺς διδάσκει τὸ κήρυγμα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. Δὲν πιστεύω νὰ ἐσπούδασεν ὁ ἄνθρωπος τὰ σχήματα καὶ τὰς ὑποδιαίρέσεις καὶ τὰ βερνικώματα τοῦ λόγου. Βέβαια ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ συγκινήσῃ εἰς δάκρυα συντριβῆς καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἱεροκήρυκας. Τοῖχοι, δάπεδα, ὀροφαί, διαδρομοί, κελλιά, αὐλαί, — ὅπου πρὶν ἐπέπλεον βόρβοροι ἀποπνικτικοί, λάμπουν τώρα ἀπὸ καθαριότητα καὶ εὐκοσμίαν. Νερά διωχτεύθησαν εἰς ὄλας τὰς διακλαδώσεις. Τὰ πρὶν ῥυπαρὰ πλαίσια τῶν αὐλῶν μετεβλήθησαν εἰς κηπάρια. "Ἐν εὐρύχωρον διαμέρισμα προωρίζετο ὡς τεχνουργεῖον. Εἰς ἄλλο ἐπρόκειτο νὰ στηθεῖν θρανία ὡς κέντρον ψυχαγωγίας καὶ διδασχῆς. Εἰς τοὺς ἐγγραμμάτους δίδει βιβλία πρὸς ἀνάγνωσιν, τὰ ὅποια συγκομίζει δι' ἐράνων ἔξωθεν, ὡς πυρῆνα βιβλιοθήκης εἰς τὸ μέλλον. "Ὁ ἐκτενὴς χέρσος κήπος ἐχρησιμοποιήθη πρὸς καλλιέργειαν ὀσπρίων καὶ λαχανικῶν ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐκ τῶν καταδικῶν. Ἡ τροφή των ἐβελτιώθη, διότι ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία, τὴν ὁποίαν συγκινεῖ ἡ φωνὴ του, προσέρχεται συχνὰ ἀρωγός. Εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν, καθ' ὃν χρόνον ἐπισκεπτόμην τὰς φυλακάς, δὲν εἶχε συμβῆ οὔτε μία ἀπλῆ παρεκτροπὴ. Εἰσαγγελεῖς, ἀνακριταί, νομάρχαι, ἀστυνομικοὶ εὗρον ἔκτοτε τὴν ἡσυχίαν των. Ἡμποροῦν νὰ κοιμῶνται ἡσυχοὶ εἰς τὸ ἔξῃς. "Ἄλλοτε συνέβαινον συχναὶ ἀποδράσεις" τώρα συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Μερικοὶ κατάδικοι πάσχοντες λαμβάνουν ἄδειαν ἐξόδου πρὸς ἰατρικὴν νοσηλείαν. Ἐξέρχονται καὶ ἐπιστρέφουν μόνοι των χωρὶς συνοδείαν. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τοὺς ἔχει ὄλους μαγνητισμένους.



Θεόδωρος Κοντομίχαλος

Περὶ τὸν νὰ προσθέσω ὅτι τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν σέβονται καὶ τὸν λατρεύουν ὡς εἰκόνημα. Παρέστην μάρτυς μιᾶς σκηνῆς. "Ἐνα βράδυ κάποιος κατάδικος, ἐργαζόμενος ἔξω τῆς θύρας τῶν φυλακῶν, ἐξηφανίσθη. Αἱ ἀρχαὶ ὄλαι ἐτέθησαν ἐπὶ ποδός. Οἱ ἄλλοι κατάδικοι ἐξεμάνησαν ἐναντίον τοῦ ἀπίστου φυγάδος. Καὶ μόνον ὁ Διευθυντὴς δὲν ἀνησύχησε. — «Κάτι ἔκτακτον θὰ τοῦ συνέβη», εἶπε. Καὶ

πράγματι. Ἐνας διαβάτης τοῦ εἶχε ψιθυρίσει ὅτι ἡ μητέρα του ἐψυχορράγει. Καὶ ἔξαλλος, χωρὶς νὰ σκεφθῆ τίποτε ἄλλο, ἔτρεξε στὸ χωριὸ διὰ νὰ τὴν προφθάσῃ ζωντανήν. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρωτὸ ἐθεάθη ἐπιστρέφων δρομαῖος, ἀσθμαίνων καὶ κάθιδρος. Ἐπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Διευθυντοῦ, τοῦ κατεφίλει μὲ δάκρυα τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἰκέτευε κλαίων νὰ τὸν συγχωρήσῃ!

\* \* \*

Ἄς ἔλθουν τώρα οἱ κύριοι ψυχολόγοι καὶ φιλόσοφοι καὶ κοινωνιολόγοι καὶ ὀργανωταὶ καὶ ἠθικοδιδάσκαλοι καὶ ποινικολόγοι νὰ μᾶς ἐξηγήσουν τὸ θαῦμα αὐτό, καὶ διὰ τίνος μυστηρίου ἠδυνήθη ἓνας ἄνθρωπος, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸν ἄντρον τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀποθηριώσεως, νὰ σκορπίσῃ τὸ φῶς, τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀγάπην τῆς ὥραιας του ψυχῆς!

[Αὐγουστος τοῦ 1910].

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

## ΠΑΡΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ...

Στὴν ἀδελφοῦλα μου Ἄννα

**Π**ΑΡΕ τὸ δρόμο τὸν μακρὸν ἀπὸ τὸ κοιμητήρι  
Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα κι' ἔλα νὰ μᾶνταμώσῃς...  
Προσμένω σε στὰ τριστόατα γιὰ νὰ φανῆς, ἀγύριστη  
Γλυκειὰ ἀδελφοῦλα! πῶφυγες δίχως νὰ σὲ χαροῦμε...

Ἐλα καὶ περιμένω σε νὰ μάσουμε τὰ λούλουδα  
Ἀπὸ τὸ περιβόλι μας, κι' ἀπ' τὴ τριανταφυλλιά σου  
Νὰ κόψῃς τὰ τριαντάφυλλα, καὶ στὸ ἔρημο σπιτάκι μας  
Νὰ στήσῃς πάλι τῆς χαρᾶς τὸ ξεχασμένον πανηγύρι...

Καὶ πέρ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ποῦ γύρω σου θάκοῦμε  
Τὰ ὅσα δὲν ἐπρόφταξες γιὰ νὰ μᾶς πῆς δῶ κάτω,  
... Πες τότε τὸ τραγοῦδι σου — ἓνα γλυκὸ τραγοῦδι —  
Κι' ὕστερα πάρε τὸ στρατὶ κατὰ τὸ κοιμητήρι...

ΔΙΟΝ. Π. ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΣ